

Sava veida dienas grāmata I

2002. g.

20. janvāris

Gribēt ko Tu gribi. – Var jau teikt, ka tā ir atsacīšanās no paša gribas, it kā kāds zaudējums. Patiesībā tas ir piepildījums, un kaut kas ļoti liels (dalīties ar pašu Dievu viņa gribā)!

29. janvāris

Es pateicos Tev, Tēvs, ka šovakar pēkšņi varēju skaidri domāt. Liekas, jau dažas nedēļas slimības laikā tas tā nebija. - Es Tevi lūdzu, Kungs, dāvā man, ka, šādā veidā mēģinot ar Tevi runāt, varu būt patiesa un atklāta. Paldies Tev!

5. februāris

Nedēļa ir pagājusi. Mans ķermenis vēl funkcionē, bet ar grūtībām. Pirms dažām dienām, ar Tevi runājot, sapratu, ka šoreiz vairs neatlabšu. Lūdzu, Tēvs, turi mani stingri, tagad vēl atlikušos soļus ejot, māci man vēl skaidrāk redzēt un visu lieko atmest.

Vakar uzrakstīju dažus vārdus Mārtiņam. Zēni satraucās. Miķelis piezvanīja, aicināja mani braukt pie viņiem. - Paldies Tev, Tēvs, par viņu rūpēm. - Šorīt runājām atkal. Miķelis saprata pilnīgāk, ko tas nozīmētu. Tikai Tu vien zini, kā būtu labāk kā viņam tā man.

Miķelis tikko piezvanīja. Viņš nākošajā nedēļā grib atbraukt un ņemt mani līdz pie sevis. – Es Tev pateicos, Tēvs!

Vēlāka laika iestarpinājums: Biju Zviedrijā (17. februārī). Neatveseļojusies pārbraucu 10. martā. Gulēju mājās. Stāvoklis pasliktinājās. Pilnīgi zaudēju spēku. Plaušas slimas. Dažas dienas te slimnīcā (24. martā). – Ieva visu laiku ar lielu rūpību par mani gādā. – Lūdzu Tēvu un saņemu brīnišķu mierinājumu, pilnībā tūliņ neapjaušot, ka tā bijusi dziedināšana. – 28. martā Liepājā tbc slimnīcā. Smags pārbaudījums. Drīz saprotu, ka man tur nav jāpaliek. Pasaku to ārstam un braucu mājās, tūliņ pēc Lieldienām (2. aprīlī). – Daudzējādā ziņā mana sapratne par lietām un norisēm ir skaidrojusies un padziļinājusies. Paldies Dievam par katru brīdi!

25. aprīlis

Bērzi plaukst. Pēc dažām saulainām dienām šodien it kā pēkšņi visur kokos un krūmos pamanāms vārs zaļums.

Pāris dienas pie manis ciemojās Veltiņa. Šodien drusku tāda tukšuma sajūta.

27. jūnijs

Tepat jau nedēļa pagājusi, kopš vasara sākusies. Zemeņu laiks drīz būs beidzies. Paskatoties ārā pa logu, redzu, ka ķirši, avenes un jānogas jau sārtas. Patiesībā vasara pašā pilnbriedā. Nakts tumsai tikai maz laika atvēlēts. Tik neiedomājami daudzveidīga un brīnumaina ir pasaule. Un viss tas ir Dieva mums dots. Ar savējiem un apkārtējiem kopā to tā saskatīt pateicībā un pielūgsmē, kāds tas būtu – būs prieks.

4. jūlijs

Mans "printeris" nevainojami darbojas. Paldies, paldies Tev!

18. augusts

Tikko lasīju šīs dienas sprediķa tekstu 1.kor.3,9-15 un tālāk līdz nodaļas beigām. – Jo viss ir jūsu. ... viss jums pieder. Bet jūs piederat Kristum, un Kristus Dievam. –

Radās kaut kāda apjausma par to, ko tas nozīmē. Tai ir jāpadziļinās un jāpamatojas.

Šorīt dievkalpojumā, Kristīgajā radio, sprediķoja par skaudības postu. - Ja mums viss pieder, tad – kas ir skaudība? Kaut kas pilnīgi svešs. Un greizsirdība, un iekāre, nenovīdība?..

Viss ir brīnišķi brīnumains!

23. septembris

Pēdējā laikā atkal daudz domāju par draudzi. Cerēju, ka kopā ar Ievu un Edgaru varētu kopā domāt, lasīt Dieva vārdu un lūgt, bet liekas, tā nevarēs būt.

Šorīt, pēc tam kad biju ar Tēvu par to runājusi un jautājusi, kur un kā Viņš mani grib redzēt, atkal iesnaudos. Atmosoties dzirdēju: "Leva honom!" Man tā ir brīnišķa atbilde!

Līdzīgā veidā jau reiz pirms kādiem pāris gadiem saņēmu norādījumu un stiprinājumu attiecībā ar mācītāju: "Independent!" Tas man bija ļoti vajadzīgs, un tā notika.

2003.g.

24. janvārī

Es biju šos man septembrī teiktos vārdus aizmirsusi, bet starplaikā tie pamazām tomēr manā dzīvē īstenojas. Ak, Dievs, tik ļoti Tev pateicos! Kungs mani brīnišķi vada, reizēm man to apzinoties, reizēm arī ne. Ir bijuši arī pārbaudījumi un tumsas spēku uzbrukumi šajā laikā, ko es gan sajutu, bet nesapratu. Sāpīgi bija jāmācās, cik nopietni ņemama sātāna esamība un darbība. Kad alkohola atkarībā grimuši cilvēki stāvēja pie manām durvīm, es redzēju tikai viņus un viņu nožēlojamo stāvokli, un ne to, ka sātāns viņus var lietot, lai uzbruktu man. Līdz beidzot Dievs man to parādīja.

- - -

28. janvārī

Nu zinu es to vietu,

Kas pašā nāves baismā

Kur drošs es varu būt,

Ne mūžam nezudīs:

Viss, viss kaut bojā ietu,

Mans Jēzus, mana gaisma,

Kas tomēr nepazūd,

Mans vainags debesīs!

(E.M. Arndt)

Vakar no rīta atkal kāds mazs zēns stāvēja pie manām durvīm un prasīja naudu. Un es atkal sajutu savu bezpalīdzību šādā situācijā. Kad vēlāk atnāca Ieva, es viņai par to teicu un lūdzu stiprinājumu. Viņa lūgšanā visu ielika Kunga rokās, piebildama, ka viss būs kārtībā. Dienas otrajā pusē es kaut kur lasīju vai dzirdēju sakām radio, kaut kādā variācijā sen pazīstamo patiesību “Jēzus man ir blakus”, un es to pēkšņi redzēju it kā jaunā gaismā. – Jāpiemin, ka pirms kāda laika rīta svētbīdī kāds katoļu priesteris savā uzrunā minēja, ka Jēzus, kad viņu kristīja, tādā veidā nostājās mums grēciniekiem līdzās. Tā toreiz man bija brīnišķīga atbilde uz ilgi sevī nēsāto un Dievam jautāto jautājumu, kā saprotami tajā reizē teiktie vārdi “Jo tā mums vajag piepildīt visu taisnību”. –

Vakarā lūdzoties, šī brīnišķā patiesība nostiprinājās un kļuva īstena: es zināju un redzēju Jēzu sev blakus. Ar viņu vienā jūgā ejot, tam, cik man ir vai nav spēka, nav vairs nozīmes. - Ne jau visu vārdos pateikt - - -

6. februārī

Pirms trim dienām bija atnācis S., lai palūgtu kādu tulkojumu. Drusku parunājām. Es biju ļoti atturīga, jo kaut kur manī arvien vēl bija palikusi kaut kāda nedrošība. Bet tad vēlāk vakarā un nākošajā rītā lietas noskaidrojās. Gandrīz kā kāds matēmatikas uzdevums ar vairākiem lielumiem, kam beidzot radās iznākums, viens vesels skaitlis, kas, savukārt, bija viens no lielumiem, bet man bija bijis vajadzīgs laiks un citi lielumi, atziņas, līdz tas kļuva par iznākumu – izkristalizējās. Un tā, saprotams, arī šajā gadījumā ir mīlestība, kas vienīgā var aizdzīt tumsu un glābt dvēseli, lai kas to turētu cietī. Un mīlestība ir Dievs. – Pilnīgi iekļauties viņā. –

9. februārī

Naktī migla. No rīta brīnumaina sarmā tērpta pasaule, pēcpusdienā saulē mirgojoša.

14. februārī

Prātā kādas dziesmas melodija. Tā nepazūd, mēģinu atcerēties vārdus, neizdodas. Melodija tāda neparasta, bet pilnīgi skaidra. Apsēžos pie klavierītēm, pašķirstu dziesmu grāmatu, – kā lai to atrodu daudzo simtu dziesmu vidū? Paņemu grāmatu rokā, atveļu, un tur tā ir. 400. dziesma - *Tu, kas liec rītam Jaunā ausmā blāzmot*. Imanta Ramiņa mūzika, Terēzes Brences vārdi. Zem dziesmas Bībeles pants no Mat.5,14-16 Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta. . . Un dziesmas pēdējā pantā: *Lai Tavi sūtņi Mēs šai dzīvē esam, Gaismu lai nesam*. Mana sirds pielīst pilna kvēles. Vai tā būtu Dieva atbilde manām ilgajām lūgšanām, manai vēlmei pielikt roku, lai iekustinātu šo sastingumu visapkārt, tomēr neredzot iespējas?

No rīta bija atnācis kāds zēns Reivo, ubagoja dažus santīmus it kā maizei, it kā sērkokoņiem, viens melu stāsts pēc otra. Iedevu maizīti un mēģināju drusku ar viņu runāt par smēķēšanu un meliem. Saprotams, visu noliedz. Manī paliek nemiers un doma, ka kaut kur, kaut kā jārod šiem cilvēkiem palīdzība.

4. martā

Pirms trim dienām bija atnācis dr. A. Pēc maniem pāris nenozīmīgajiem jautājumiņiem par veselību, runājām dažas stundas par lietām, kas viņu nodarbina. Bībeli un Dievu. Varu tikai arvien atkal teikt, ka ar Dievu viss ir brīnums. Viņš bija jau sagatavojis atbildes manī uz visiem jautājumiem. Un, saprotams, tas, ka ārstam tik daudz jautājumu bija kļuvuši būtiski, ir brīnišķīgs Dieva darbs.

Tas bija sestdien. Un vakar visu dienu liela Dieva tuvības sajūta, naktī neaprstāma mīlestības

straume. Rīta pusē skaidri redzu kādu nepazīstamu mācītāju (kolārkreklā) pie galda sēžam.

5. martā

“Visu, ko darāt, dariet no sirds it kā savam Kungam un ne cilvēkiem.” Šis vārds kļuva dzīvs un deva man drošību šodien pēc kāda darbiņa veikšanas, kas man gribot negribot bija jāuzņemas un ar ko biju nomocījies daudz stundu. – Latviskais teksts piemiņas plāksnei par veiktajiem atjaunošanas darbiem Valtaiķu baznīcā. Līdzekļi darbam nākuši no Vācijas – “Vereinigte Kurländische Stiftungen” u.c.

13. martā

Svētdien, manā dzimšanas dienā, bija atnācis arī S. Palika pēc tam vēl ilgi liels smagums. Nākošajā dienā sapratu, ka nekā, nekā, nekā nevaru darīt. Visu, visu, pilnīgi nododu Tēvam. – Jāatceras, kādā situācijā Jēzus teica: “Atkāpies, sātān!”

19. martā

Naktī atkal kāda melodija. Pamazām rodas vārdi, kaut kur no vidus, bet, no rīta pieceļoties, pēkšņi ir sākums: “Nem manu sirdi, Žēlotāj, es Tev vien piederu!” Tas man ir jauns atgādinājums vai apstiprinājums. Jāredz vēl skaidrāk – kā.

Nosūtu Mārtiņam stāstījumu par to, kā Kungs mani izveda gaismā. Jau pagājušā mēnesī nosūtīju to arī Miki.

Pagājušā svētdienā, kā gandrīz katru svētdienu, bija atnākusi Ieva. Parunājām, un pirms projām iešanas Ieva lūdza. Tad Dieva Gara klātie krietnu laika sprīdi piepildīja telpu, abas to jutām un klusējām.

3. aprīlī

Pēc gaišām saules dienām pagājušā nedēļā, tagad debess nomākusies, pašreiz snieg. Vakarnakt, kad nebiju vēl iemigusi, kaut kā pavisam tuvu redzēju Kristus sejas attēlu.

Sāku domāt un jautāt, kas man būtu jāredz un jāsaprot. Nebija īstas skaidrības. Tad attēls it kā mainījās. Galvā bija redzams ērkšķu vainags. Domas un iespaidi bija dažādi, tie nepadodas aprakstīšanai. Pa starpu arī vienmēr gribēja jaukties citas ainas no pašreiz lasītās Viktora Strauba grāmatas *Kāda vidzemnieka atmiņas*. Kaut kad nonācu pie S.

Viņš bija gaismā, un manī liels prieks. Beigās man radās jautājums: “Kāds ir tavs plāns manai dzīvei?” Un atbilde bija: “Iegūt brāli, brāļus un māsas”. Dziļš saviļņojums manī. –

Arī šodien nav vēl tādas pilnīgas drošības par pieredzētā patiesumu. Atstāju atbildi Tēvam.

Šodien iepazīnos ar Vasarsvētku draudzes jauno mācītāju Gunti Eņģeli, kas gāja te garām, kad Ieva pie durvīm atvadījās. – Ieva tagad apmeklē dažus aklus cilvēkus mājās, lasa arī priekšā no Bībeles. Un Dievs viņu brīnišķi vada, kā viņa stāsta.

5. aprīlī

Naktī lūdzot, pamazām nonācu atkal pie S. Kad gribēju jau beigt, ienāca prātā pirms pāris dienām saklausītais “iegūt brāli”, un pēkšņi izlauzās vārdi: Tēvs, es viņu tev izlūdzos! Un tad kaut kā sapratu, ko tas īsti nozīmē, kādu cilvēku sev izlūgties. Es vienmēr jau biju lūgusi, cerējusi un iedomājusies, cik brīnišķi būtu pieredzēt pilnīgu atvēršanos Dievam, tagad tomēr sapratu, ka tas

vairāk vai mazāk bija saistīts arī ar maniem priekšstatiem un vēlmēm (labu ganu draudzei un tamlīdzīgi). Sapratu, ka redzēt kādu cilvēku patiesas mīlestības (Jēzus) acīm, nozīmē pilnīgi bez kaut kāda savtīguma, un neievērojot pašreizējo stāvokli vai apstākļus, redzēt cilvēkā vienīgi jau brīnumainu Dieva pilnveidotu radījumu. - Viss ir brīnums ar Dievu arvien atkal.

7. aprīlī

Vakar sarunā ar Ievu un Edgaru atkal parādījās mūsu draudzes bēdīgais stāvoklis. Un naktī vēl jo skaidrāk redzēju visu to neizskaidrojamo tīmekli un samezgļojumu, kas ir izveidojies. Lūdzu pēc mīlestības un risinājuma. Beigās redzēju platu, gaismas apspīdētu ceļu. – Es esmu ceļš. – Un visbeidzot tas pildījās cilvēkiem, gan vēl ne pilnīgi saskatāmiem, vairāk apjaustiem. – Gods Dievam augstībā!

11. aprīlī

Vēl snieg un līst, un pūš auksti vēji. – Pēdējā laikā arvien atkal nāca bērni pie manām durvīm ubagot. Šodien beidzot sapratu, ka, kamēr manī būs žēlums un kaut kāda pretestības sajūta, nebūs skaidrības. Un Dievs ielika drošību manī un skaidrību. Tik liels ir mūsu Kungs!

14. aprīlī

Saule! Sniegs gaist un zūd. -

Kādu rītu sakot pateicību, pēkšņi sapratu īpašā skaidrībā, ka bez Dieva vispār nekā nav. Parasti, kaut arī neapzināti, pastāv priekšstats, ka kaut kas jau ir, kā to arī mūsu acis rāda, un, ja ko lūdzam, tad tas nāk vēl klāt vai arī kaut kā vietā. Tomēr viss, viss jau ir tikai ar viņu un viņā. Tā tad, kamēr neapzināmies savu piederību Dievam vai no viņa attālināmies, mums viss ir tikai it kā, nav realitātes sajūtas, vai arī, ja tā bijusi, zūd. - Virtualitāte?!

22. aprīlī

Liendienas atnāca ar sauli un siltumu. Pagājos laukā. Apskatīju jauno katoļu baznīcu, kuŗu tepat netālu ceļ, tā būs apaļa ar torni vidū. Arī Vasarsvētku draudze grib paplašināt telpas.

Būs dzīvas draudzes? Tā ilgojos. Arī mums. Telpas radīsies. Ja Dievs pašķīņ mūsu darbu, viņš to ir jau veicis. Pilnīgi iekļauties Dievā, lai viņa gribu saprastu.

23. aprīlī

Pēc tam kad biju savus ierakstus šeit pārskatījusi vakar vakarā un šos vārdus uzrakstījusi, domas dzīvi rosījās. Un naktī sarunā ar Tēvu radās skaidrība par to, ka laiks ir pienācis rīkoties. Redzēju sevi kā sunīti izslienamies un vaukšķam gan šā gan tā, neko nepanākot. Bija skaidrs, ka tas nav Dieva nodoms ar mani. “Grēks ir jāsauc vārdā” nāca prātā. Viena doma pēc otras, pamazām kļuva skaidrs, ka laiks ir pienācis. – *Pirms 11 gadiem Dievs mani atveda uz šejieni. Viņš neko nedara bez nolūka. Mana persona nav svarīga, bet kādam ir jāpasaka patiesība. Ir pienācis laiks, kad lietām jānoskaidrojas, laiks izšķirties. Kam Tu kalpo?* - Saites, kas arī mani saistīja dažādā veidā, ir atraisītas. Pateicība un slava Dievam!

26. aprīlī

Tajā pašā 23. aprīļa vakarā piezvanīju un lūdzu pateikt laiku, kad es varētu aiziet parunāt. S. teica, tūlīt nevarot, piezvanīšot man, vai arī lai es atgādinot. Ir sestdienas pievakare. Nav vēl nekādu ziņu.
- Viss ir Tēva rokās.

Ieva atnāca šorīt un pilna prieka stāstīja, ka vakar bijusi slimnīcā un runājusi ar kādu 35 gadu vecu Mārīti. Tā bijusi otra saruna, un Mārīte ir izteikusi vēlēšanos iziet gaismā. Manī cerība, ka Kungs pieaicina draudzes locekļus.

27. aprīlī

Pusdienas laikā atnāca S. Izrunāju visu, kā man bija dots saprast. Kopēja valoda un sapratne neradās. Kļūst skaidrs, ka nākošais solis ir pārrunāt lietu par draudzi ar prāvestu. – Šorīt man šī doma tika dota. - Varētu darīt to kopā ar Ievu. Dievs visu ir jau tik brīnumaini sagatavojis (sk. 19. marta ierakstu). Un šodien, pirms Sigurda atnākšanas, atklājās 102. dziesma: *Ak diena gaišā, lielā,* kuru kaut kā agrāk nebiju ievērojusi, kaut gan tagad spēlēju Lieldienu dziesmas, un 118. psalms: *Tā Kunga labā roka dara varenus darbus!*

Vakar vakarā, kad ieslēdzu radio svētbrīža laikā, pirmie vārdi, ko dzirdēju, bija: *Draudze būs!*

1. maijā

Šodien atnāca Ieva. Pastāstīju par notikušo. Viņa saprata un bija ar mieru kopīgi iet tālāk. Piezvanīju prāvestam Jaunskalžem – tiksimies 12. maijā 10.30.

2. maijā

Brūsa Hesa uzrunā radio dzirdēju skaidrojumu par to, kā saprotams apzīmējums Dieva dusmas, proti: dabīga svētuma reakcija uz ļaunumu. Ja grēkojam negribot un iegūstam piedošanu, sekas nebūs tik sāpīgas. Dievs daudz var vērst par labu. Ja dzīvojam apzinīgi ļaunumā, paliekam vieni ar sekām.

Vai būs vēl kādreiz skaidrojums tam, kas notika pirms 11 gadiem, kad biju pirmo nakti Aizputē pārgulējusi mācītāja mājā? – Kad no rīta izgāju ārā, redzēju kādu cilvēku dārzā aiz mājas rokam. Man likās pilnīgi saprotami, ka ir atnācis kāds palīgs sakopt dārzu. Padevu labrītu. – Kad vēlāk par to ieminējos, Rūta un Sigurds pilnīgā nesapratnē teica, ka pie viņiem neviens nenākot un dārzā nestrādādot.

8. maijā

Bērzi saplaukuši. Viss palēnām kļūst zaļš, atjaunojas un top. Dievs stiprina ar vārdu un dziesmām, no kurām vismaz vienu ik dienas izspēlēju.

Kādu dienu, lasot Svētos rakstus, nostiprinājās un paplašinājās pārliecība par to, ka nevajadzētu vārdos “viņa brūcēs mēs esam dziedināti,” izrautiem no konteksta, redzēt apsolījumu, ka visām mūsu vainām un trūkumiem ir jāpazūd. Tas tā var notikt, bet tā nav šo vārdu patiesā jēga. Jēzus pie krusta ir atbrīvojis mūs no grēka, tik pilnīgi dziedinājis, ka mums nav vairs jādzīvo grēkā. Mūsu dažādajām vainām var būt daudz dažādu iemeslu. Tās var būt kaut vai vienkārši mūsu rīcības sekas. Mūsu atbildība paliek, jā, tā ir vēl jo lielāka, ja pazīstam Pestītāju. - Saprotams, arī Kunga žēlastība paliek!

Pirms dažām dienām piezvanīju Miķelim, viņš likās tāds pavisam nolaidies, it kā esot daudz rūpju. Kad naktī nevarēju gulēt, likās, šo to apjautu dziļāk. Lūdzu. Varbūt Dievs savā žēlastībā dos arī te

kādu jaunu sākumu?

Mārtiņš piezvanīja svētdien, kad Ungārijā svinēja mātes dienu, un sveica mani. Tagad ir kaut kur Baltkrievijā. Jūnijā domājot visi braukt uz Krimu.

Lasīju ziņu, ka Veselības ministrija izdevusi rīkojumu, ka “avārijas kontracepcijas” līdzekļi turpmāk būs bez receptes pērkami aptiekās, lietojami pēc notikušas “avārijas” (kas par briesmīgu apzīmējumu!),

12. maijā

Vakar bija jauka, itin silta diena Izgāju brīdi laukā. Saules vietās tulpes bija uzdziedējušas. Un šodien bērzi arī manu logu priekšā pēkšņi pilnīgi ietērpušies jauno lapu zaļumā. Vakar nebūt vēl tā nebija - sevišķi skarainais bija vēl tā sevī ievilcies, un tulpes, un narcises liesmo malu malās. Stingums raisās! Gandrīz vai brīnumaini, redzu tagad, ar laukā skatāmo sasauca mans sapnis šorīt: redzēju ābeles zaru, starp lapām šur tur pa ābolam, un tad pēkšņi zem tā zars kā virtene pilns sarkanu ābolu. (Kaut kas man tur nepatika, bet nezinu kāpēc).

Vēlāka piezīme: Tas man bija brīdinājums, kuru nesapratu un tālāk arī nepētīju.

13. maijā

Vakar biju ar Ievu Liepājā pie prāvesta Jaunskalzes. Prāvests ierosināja jautāt V., vai varētu sākt pulcēšanos Bībeles stundās viņa vadībā. Šovakar piezvanīju V. Viņš atnāks. – Laikam neesmu vēl pateikusi, ka doma ir par jaunu draudzi, neatkarīgu no pašreiz esošās.

Vēlāka piezīme: Pēdējā teikuma sākums simptomātisks: it kā būtu bijis kas slēpjams.

14. maijā

V. atnāca jau šodien priekšpusdienā. Norunājām pāris stundas. V. ir aizmaldījies ļoti tālu. Prāvesta ierosinātais ceļš nebūs ejams. Bet Dieva risinājumi vienmēr ir brīnišķīgi un vienkārši! Katrā ziņā nākošais solis iezīmējās jau šorīt, kad manā apziņā ienāca slimnīcas iekšīgo slimību nodaļa, tā tad ārsts Avots. Gaidu vēl apliecinājumu. Pirms tam sapnī dzirdēju: “den Weg deiner Gebot”. Un šīsdienas vārds ir “Viņš mūsu sirdis pievērsš sev, lai mēs staigājam visos viņa ceļos” (1. Ķēn.8, 58).

Vēlāka piezīme: Un es atkal nesapratu. Pieņemu vienkārši par apstiprinājumu savai nesapratīgai skriešanai.

Vai slimnīcā vienkārši veidosies draudze? – Viss ir tik brīnumains un pārsteidzošs, ka ne aptvert!

15. maijā

Šodienas vārds: “Un notiks, pirms viņi sauc, es viņiem jau atbildēšu, un kamēr viņi vēl runā, es viņus jau uzklausīšu.” Tieši tā ir noticis šajā laikā, piemēram, vakarrīt. Šovakar gribu piezvanīt ārstam. – Mazās plūmītes zied, viss zaļš.

16. maijā

Vakars. Saule vēl rotājas lapotņu jaunajā zaļumā. – Tikko piezvanīju A. kungam.

Rītu tiekamies. Tēvs vada skaidri un noteikti. Vakar vakarā zvanīšanu aizmirsu, nebija arī īstas drošības.

Vēlāka piezīme: Bija pat slikta sirdsapziņa, ka esmu aizmirsusi.

17. maijā

Visu dienu saule. Pusdienas laikā būtiskā saruna. Dakteris visu saprata un ir ar mieru tūliņ sākt rīkoties. Prieks! Dievs vienmēr ir mums soli priekšā. - (!!!?)

22. maijā

Ievas un ābeles zied. - Vēl klusums. Ir brīži, kad pretspēks mēģina iesēt šaubas.

27. maijā

Viss ir iznācis tik sarežģīti. Pašreiz neredzu skaidri. Nezinu, vai vispār sapratīšu, kas, kad un kāpēc notika taisni tā. Tas nebūtu arī tik būtiski, jo Dievam viss ir skaidri zināms, viņš dod to, kas ir vajadzīgs. – Ar sarunu pirms desmit dienām viss tomēr nebija labi. Es laikam nebiju iepriekš pietiekami pārbaudījusi vadības īstumu un savu priekšstatu atbilstību Dieva gribai. Kļuvu pārsteidzīga. Vienā ziņā viss ritēja tik ļoti gludi, tomēr blakus radās jau nevajadzīgas idejas, un skaidrība saduļķojās. To gan vairāk jutu pēc sarunas. Katrā ziņā Dievs mani apstādināja, un ļoti neparastā veidā. Mūsu tikšanās laikā es dažas lietas darīju pilnīgi neapzinīgi. – Es gribu visu nest, Kungs, bet lūdzu, lai tas nekaitē kopējai lietai! – Un man vajadzēja visu šo laiku, lai pamazām notikušo kaut kā saprastu un pieņemtu. Kā lietas risināsies tālāk? Domāju, vai rītu piezvanīt prāvestam, gaidu vēl apstiprinājuma.

Bija ļoti siltas dienas. Izbraucu ar riteni. Es varēju! Tik ļoti liela ir Dieva žēlastība.

30. maijā

Pamazām Dievs ir dāvājis atkal mieru, skaidrāku skatu un mierinājumu. Varu tikai pateikties un slavēt Kungu. Pēc ilgāka laika bija atnākusi Mudīte. Un Ievai bija dots redzēt, ka vienīgi jāpaliek lūgšanā, man nebija nekas jāskaidro. Paldies! Šodien bija atnākusi Zīgrūna, arī viņa lūdz. – Kastaņi un ceriņi zied. – Būs varbūt vēl jārunā ar S.

31. maijā

Mana istaba ir pilna ziedu. Lauztās sirdis no Ievas, arī vēl pāris tulpes. Gaida uzdāvāja ābeles zariņu ziedos, kas ir tik skaists. Un vakar Zīgrūnas nestās tulpes un baltie ceriņi smaržo. Logu priekšā laukā vēl ziedošu ābeļu zari. Tik labprāt visā šajā skaistumā un tā saskatīšanā dalītos pateicībā Dievam, kas visu to mums atveļ un dāvā. Domas raisās tālāk līdz Dieva mīlestības apjaušmai. Mīlējiet cits citu, saka Kristus. – Nonāku pie pēdējā laika notikumiem, ienāk jauna skaidrība: tik svešs mums ir šodien viss, kas saistās ar šo Jēzus aicinājumu, un cik sakropļoti ir mūsu priekšstati, mūsu domas un līdz ar to mūsu reakcija iepretīm visam, kas saistās ar jēdzienu mīlestība. Atturēties no katra veida izpausmes? Ja nav pilnīgas kopības Dieva gaismā, tad laikam tā būs. – Dievs gribēja man to tik krasi parādīt?! Nemeklēt kompromisus. Nesamierināties ar vēlmēm vai drusciņu. Un tomēr jādzīvo cerībā. Klusībā, pilnīgā pašāvētībā uz Kungu.

5. jūnijā

Šodien, Dieva žēlastības vadīta, beidzot sapratu pēdējā laika notikumus. Īsumā apmēram tā: Dievs mani vienmēr brīnīšķi ir pasargājis, ka neesmu nopietni iekritusi jaucēja valgos. Tagad, pašās beigās, man tas bija jāpieredz, un pārmācība, saprotams, ir pelnīta. Pēc sarunas ar Sigurdu 27. maijā

biju pēc sprieguma laika un saņemtajiem ievainojumiem ļoti novājināta, šķietamā bezcerība likās smaga, mana uzmanība atlaidās. Un to šajā būtiskajā notikumu posmā izmantoja jaucējs, likdams lietā visu savu viltību. Apziņā ienākušo daudz nepārbaudīju, jo varēju tūliņ kaut ko darīt. Un viss gāja tik gludi, ne mazākās pretestības! Kad runāju ar prāvestu, varēju vēl apdomāties. Arī pēc sarunas ar Vari viss vēl bija iespējams. Bet es jau vairs nejautoju un nešaubījos. Ļāvos fantāzijai, kaut gan īsti labi viss nelikās. Tagad arī redzu, kas man sapnī par ābeļu zariem (12. maijā) īsti nepatika un traucēja. Dabīgam zaļam zaram, kur āboli vēl bija ieslēpušies lapās, nostājās priekšā sarkano ābolu virtene – samākslota. Un es daudz nejautoju, jūtīgums bija notrulināts. Pienāca saruna ar ārstu. Mēs nebijām “uz vienas stīgas”, bet manī bija tukšums, jāpieņem... Tā nevarēja vairs tālāk iet. – Es nekad negribēju pieņemt viedokli, ka Dievs dažas lietas *pieļauj*. Tagad man tomēr jāredz, ka tā var būt (ne velti Bībelē ir stāsts par Ījabu). – Un Dievs pieļāva, ka es neapzinīgi rīkojos tā, kā es to apzinīgi nekad nebūtu darījusi, pat vēl pēc tam vairākas dienas neapjautu, vien doma par to likās absurda. Vienīgi Tēvs zina, ka man tāda krasa pārmācība bija vajadzīga. – Bet Viņš mani neatstāj un ieņem savā piedošanā!

6. jūnijā

Visbrīnumainākā diena! - Vakar saprastais bija tikai vēl viens solis. Dievs ved tālāk. Sātāns ar savām viltībām nekā nevar panākt. Ja vien meklējam skaidrību Kungā. Un Tēvs dod tik bagātīgi. Pazemīgai un uzticīgai palikt, nav citas vēlēšanās. – Radītājs ieņem mani, palīgu, savā veselumā. Neesmu kaut kas atdalīts, kaut arī viena. (Radīšanas stāsts.)

Miķukam būšot paaugstinājums darbā. Izlūdzos viņam pazemību atbildīgajā vietā. – Pilnīga drošība par to, ka zēni būs gaismā. – Un šodien salūza bruņas, kas neļāva tikt klāt Veltukam. – Vārdos Tēva žēlastība nav izsakāma.

Vakar atrakstīja Amerikas Ieva (Dzelzgalve), ka viņa varētu atbraukt, ja būtu te noderīga. – Apdāvināšana nebeidzas! – Šodien atbildēju, ka tā tas varētu būt.

10. jūnijā

“Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem.” Naktī šie vārdi atjaunoti ienāk manī un dod lielāku skaidrību. Piedošana atbrīvo mani un arī to, kam es piedodu.

Istabā smaržo kaprifoliju pušķītis, ko aizvakar atnesa Edgars kopā ar paša makšķerētām zivtiņām.

Vakar bija Helēnītes iesvētību diena. - Mūsu Kunga žēlastība paliek mūžīgi.

19. jūnijā

Ieva manu 8. jūnijā sūtīto vēstuli nav saņēmusi. Nosūtīju to šodien atkal. Tāda nedrošība ir ienākusi manī, bet jāpaliek pašāvētībā, Dievs dos skaidrību savā laikā.

22. jūnijā

Bērzu zaļums kļuvis jau pelēcīgāks. Iepriekšējā ierakstā minētā nedrošība nebija bez iemesla. Un es arvien vēl neņemu to īsti vērā. Ja esmu Kungā, man nav jābūt nedrošai. Ja tomēr esmu, tad jāpaliek mierā un jājauto, kāds tam iemesls. To nedarot, rodas neskaidrība, un viss sapinas. Tā arī tagad jautājumā par Ievas un Mārtaņa atbraukšanu. Likās, Mārtaņam tūliņ jāatbild, bet nebija vēl skaidrības. Vakar, kad biju noskrējusies pilsētā un netiku īsti tālāk gudrošanā par to, kur un kā ar

Mārtiņu aizbraukt, bezmiega naktī beidzot to sapratu. Man nav jāsteidzas, Dievs vienmēr par visu gādā un nenokavē. Šī atziņa patiesībā nav jauna, bet ...

23. jūnijā

Esmu priecīga. Šo un to sapratusi labāk, gribēju Ievai atbildēt. Arvien vēl domāju, ka būtu labi, ja viņa atbrauktu. - Manas vecās ilgas pēc garīgas tuvības. - Bet Dievs zina labāk. Kad ar rakstīšanu neveicās un manī nebija miera, jautāju Tēvam, lūdzot skaidru atbildi. Tā man tagad ir. Nevaru lūgt Ieviņu atbraukt. Paldies! Ir tik labi.

Pēc vēsa vēja pilnajām dienām, tagad tāds mīlīgs, rāms vakars. Dzirdama mūzikas rīboņa no svētku laukuma.

30. jūnijā

Šodien pirms 48 gadiem Andrītim atvērās mūžības vārti.

Miķuks piezvanīja, viņiem esot kaut kur ceļā no Londonas uz mājām.

Vakar atnāca Ieva un Edgars ar pirmajām zemenēm. Priecājos par to, kā Tēvs māca un vada Ievu.

Pēdējā laikā biežāki jutos nomākta vai nemierīga. Būtībā tas neko nemaina, ir tomēr apgrūtinājums. – Pagājušajā naktī atjaunojās jau agrāk saprastais un domātais par, piemēram, rāmu mieru vecumā. Vismaz daļēji būtiski ir tas, cik tālu esam ļāvušies Tēvam pārveidot sevi Dēla līdzībā. Jo vairāk, jo jūtamāks būs Kristus miers un lēnprātība mūsos.

1. jūlijā

Paldies Tēvam gribu pateikt šovakar arī šādā veidā! Sasprindzinājums manī ir atlaidies. Pilnībā jau nevaru izskaidrot, kāpēc tāds pēdējā laikā bija, tomēr droši vien arī pati to radīju, iedomādamās, ka līdz šodienai kaut kam būtu jānotiek sakarā ar S. Apzinīgi jau visu zināju vienīgi Dieva rokās, bet spriedze nepazuda. Ir tik labi palikt mierā un pašāvētībā. Dievs dara. Šie vārdi vienmēr atgādina Pauli Urdzi, kas tos ir licis savu Bībeles darbu nelielā sakopojuma nosaukumā.

4. jūlijā

Vakar atnāca mīļa Ieviņas vēstule. – Gaiša diena, kaut pa laikam savelkas tumši mākoņi. Dieva palīdzība nav izmērījama. –

Vakar lasīju (*Losungen*): *Unrecht erkennen sollen wir getrost, denn du, Gott, weist uns den Weg einer Umkehr. Glauben bekennen wollen wir getrost, denn du, Gott, weist uns den Weg deiner Hoffnung. Vertrauen wagen dürfen wir getrost, denn du, Gott, bist mit uns, daß wir lieben.* - Tu, Dievs, esi ar mums, lai mēs mīlētu.

7. jūlijā

Šovakar, kad biju vēl brīdi izgājusi laukā, pienāca S., garāmejot. –

Saprotu, ka šī izdevība man bija dota, lai pieminētu jau agrāk domāto, - par emeritēšanos. Atsaucības nekādas, kā tas patiesībā jau bija sagaidāms.

Un nu es varu būt mierā. Nāca prātā kādreiz tā līdzīgi dzirdētais: Tagad, kad tu vairs neredzi iespējas, varu sākt rīkoties Es (beidzot!), saka Dievs. Un es esmu tik priecīga un pateicīga!

24.jūlijā

Šodien bija atnācis V. . Viņam nav viegli. Svētos rakstus varot lasīt tikai kā cietējs. Sievietes esot cietējas. Pirmajā brīdī grūti saprast. Tagad redzu jau skaidrāk. Žēlums. Arī te tas neder. Pie cieņas un mīlestības jautājuma jānonāk. – Toreiz ierosinātajām Bībeles stundām viņam neesot spēka.

Pēdējā nedēļā Kungs mācīja dažu lietu skaidrāk redzēt un labāk izprast, piemēram, lūgšanas būtību. Tīrām sirdīm lūgt. Un Kungs Jēzus ir kļuvis tuvāks.

Silts vakars. Aveniņu laiks.

26. jūlijs

Domājot par bērniem, redzu tagad visu skaidrāk. Jaucējs ļoti mēģina visu sajaukt. Tā arī apciemojuma laikā pirms pāris nedēļām ar Judīti. Gribētu tā vienkārši un skaidri ar bērniem runāt. Arī ar Veltiņu. – Viņas novājinātais organisms pēc deviņu dienu brauciena uz Poliju vairs neizturēja. Pēc ārstēšanās slimnīcā, tagad, paldies Dievam, pamazām atlabst. – Kopā ar Mārtiņu, Judīti un Jannīti 10 jūlijā aizbraucām uz Tērveti, nakšņojām “Sprīdīšos”. Apskatījām arī agrāko sanatoriju. Iepriekš par to nedomājot, iznāca braukt garām kapsētai. Un man liekas, kāds posms manā dzīvē, kas sākās pirms 60 gadiem, tikai tagad pilnīgi beidzies.

27. jūlijā

Vakar vakarā lūdzu par draudzi. Un manā apziņā kā atbilde ienāca “Skaidrotam būt” (dziesma). - Biju pēdējā laikā jau sevišķi par to domājusi un lūgusi. - Un tad bija mokošs tukšums, nevarēju elpot un aizmigt. Domāju, lai arī kā, tikai nebūt šķirtai no Kunga. – Apustulis Pāvils lūdza, lai būtu nolādēts un šķirts no Kristus tautas brāļu glābšanas labad. – Liekas, drusku tuvāka man šī doma kļūva. Piecēlos, spēlēju un lūdzu dziesmās. “Tu, kas mani radījusi savam vaigam līdzīgu...” Tukšums pazuda. No rīta sapnis, kas kaut kā atainoja notikušo maija vidū. – Biju kopā ar vienu vai pāris cilvēkiem. Veidojās it kā tuvība. Negribēju nekā neīsta, tomēr, kaut gan apzinājos, ka patiesuma, ko vēlējos, nav, turpināju sarunu. – Iespējams, ka neapzinīgā rīcība toreiz bija daļa no attīrīšanās. Kaut kas, piepildījumu neradis, bija manī dziļi ieslēpies, kas nekad neienāktu kontrolētā apziņā. Varbūt apmēram tā, tomēr ne īsti, jo kaut kā viss saistījās arī ar dakteri. Nesaprotu, svešs spēks. Lai kā, esmu tagad tomēr atbrīvotāka. Paldies Tēvam par visu! Domāju, varētu arī runāt ar dakteri.

28. jūlijā

Ļoti karsta diena. Un tad negaiss. Šorīt atkal sapnis. Gribēju pasniegt ēdienu. Sākumā it kā nekā nebija, tad tomēr radās bagātīgi, bet man nebija piemērota trauka, lai to paņemtu. Mēģināju paņemt kaut ko tādā kā mazā vāciņā, lija ārā, skrēju vairākas reizes. Beidzot aiznesu tādu drusciņu un sāku atvainoties, un jutu, ka tas nav labi. – Kungs, mans Dievs, lūdzu, kā rast trauku, lai varu dot bagātīgi?

30. jūlijā

Vakarrīta sapnis: Dzirdu kādu bērnu saucam mammu. Un tad es viņu redzu. No kreisās actiņas it kā pie katras mirkšķināšanas izplūst asinis. Gribu ieskatīties vērtīgāk, bet sejiņa nav izveidota, to var tikai apjaust. Bet kreisā actiņa asiņo. Ienāk prātā, vai viņš vispār var redzēt. Aizlieku roku priekšā neredzamai labai actiņai un jautāju: ‘Vai tu mani redzi?’ Atbilde skaidrā, skanīgā balstiņā: ‘Jā.’

Šie pieminētie sapņi mani nemoka, kā tas pa reizei ar sapņiem agrāk ir bijis. Es tikai tos skaidri

redzu.

6. augustā

Ziemeļu vējš aizpūtis lielo karstumu. Pēdējās dienās biju ļoti vārga un arī nomākta, elpas nepietika. Šodien ir atkal labāk. Redzu gaismu. No rīta bija atskrējusi Ieva. Stāstīja drusku par Vasarsvētku draudzes nodomiem un grūtībām. Pieminējām arī mūsu draudzi. Vēlāk lūdzu, jautājot, vai vēl mēģināt ko darīt. Saņēmu atbildi: Tas būtu velti (faraons Ēģiptē), un beigās: Kad nakts ir vistumšākā, rīts vairs nav tālu. Ienāca prieks un pateicība. Šīsdienas teksts bija no 66. psalma: *Lai slavēts Dievs, kas nav atsacījies paklausīt manu lūgšanu, nedz novērsis savu žēlastību no manis.* Un lasīšanai Cakarijas 8. nodaļa. Varu slavēt Dievu ar dziesmām *Kungs, slava tev no zemes šīs Lai uzkāpj augšup debesīs un Lai Dievu slavē radība.*

Aizvakar nosūtīju īsu vēstuli dakterim. Šodien sajūta, ka kaut kas ir nokārtots, esmu brīva un atvērta.

Šodien dzirdēju Skaidrīti Gūtmani radio raidījumā: *Ir alogiski pretoties Dieva vārdam, ja nav pierādāms, ka Dieva nav.* – Kāda gan ir vajadzība kaut ko noliegt, kā nemaz nav?

11. augustā

Ārsts pēc manas vēstules saņemšanas piezvanīja, un pirms trim dienām atnāca. Viss kārtībā, bija atkal daži jautājumi ticības lietās. Kapella nav aizmirsta, bet praktiski neesot vēl iespēju. Pieminēju grūtības ar elpošanu un pēc sarunas sapratu beidzot skaidri, ka manai paļāvībai uz Kungu jāaug un jānostiprinās. No Viņa man ir elpa un viss Tikai pilnīgi iekļaujoties viņā, varu šo man vēl dotu laiku šeit piepildīt. Svētdienas rītā ļoti liels prieks un pateicība par 318. dziesmu (*Jel atveriet sirdis un sadodiet rokas, liela tuvība*) un vārdu 'Lozungu' grāmatiņā: *Ich lobe meinen Gott, der mir den neuen Weg weist, damit ich handle. Ich lobe meinen Gott, der mir mein Schweigen bricht, damit ich rede. Halleluja.* Redzu norādījumu un vadību. Jauns skatījums, Tēvs atraisīs, lai varu dot. Kaut vai vispirms ar dažiem rakstītiem vārdiem bērniem.

Kad Stenlijs savā raidījumā, runājot par Trīsvienību, pieminēja Bābeles torņa cēlējus un to, ka Dievs sajauc viņu valodu, lai tie neklūtu par daudz varenī, pēkšņi saskatīju mūsu laika virzību uz iepriekšējo stāvokli. – Varenā cilvēka vēlme pārvaldīt pasauli (globalizācija) noved pamazām, tā liekas, atkal pie kaut kādas vienas valodas.

17. augustā

Klusa svētdiena. Tikko Veltiņa piezvanīja. Viņas vīģes kokam šogad tik daudz augļu, ka nespējot apēst, vārot ievārījumu. Kumelīpēdas uz lievenīša tik krāšņi zied.

Pirms dažām dienām bija atnācis S. ar kādu valodas jautājumu. Jutu, ka esmu pilnīgi atraisījusies, arī no vēlēšanās kaut ko runāt vai darīt. Un tad vēlāk nāca atziņa, ka cīņa nav galā. Jānāk pēdējam brīdinājumam, ka vienīgā iespēja, lai neaizietu pazušānā, ir atgriešanās. Uztveņu teikumu: Ceļš uz elli ir bruģēts ar labiem darbiem. Un tad sapnis: Man priekšā kaktā bija kāds tumšs stāvs. Teicu: Jēzus Kristus vārdā! Un pēkšņi es sāku celties vertikāli uz augšu, arvien augstāk, griesti pazuda, - brīnījos. Tad lēnām slīdēju atkal lejup, un kad kājas pieskārs grīdai, tumšais stāvs bija sabirzis, izgaisis, nebija nekā.

19. augustā

Vakar vakarā biju pie S. . – Izrādās, atgriešanās viņam ir sveša. Ārpus milzīgā Es un veiktajiem

labajiem darbiem, nav vietas nekam citam. Ja kāda personīgās dzīves kļūme vēl likās atzīstama, tad neesošās draudzes pieminēšana beigās (*Vai jums! ... Jūs esat noslēpuši atzīšanas atslēgu; paši jūs neejat iekšā un tos, kas gribēja ieiet, jūs esat aizkavējuši!* – Lk. 11,52) visu mainīja. – Kad pārnācu mājās, manī bija prieks, pašai īsti neizskaidrojams.

Šodien tāda atvieglojuma sajūta un miers. Desmit gadus nesta nasta ir nolikta vai noņemta. Pateicība, pateicība Tēvam! Tagad saprotu arī sapni labāk.

24. augustā

Paldies Debesu Tēvam par iespēju parunāt ar Ievu! Šodien, atbildot uz viņas jautājumu, teicu, ka Dievs nedzen. Ja ko tādu sajūtam, tad tas ir kas cits. Kaut gan to jau agrāk biju sapratusi, tikai tagad (atkal) īsti apjautu, cik būtiski tas ir man pašai. –

Toreiz maijā jau sarunai ar prāvestu nebija Dieva norādījuma. Un kad jau biju šajā maldu ceļā, “nejutu” vairs nekā. – Un ka tikai tagad visu redzu pilnīgi skaidri, ir jauns apliecinājums tam, cik saudzīgi un “prasīgi” Tēvs mani vada. - - -

Kādu nakti manī bija dziesma, apmēram tā: *Kad tev priekā sirds plūst pāri ...* un beigās: *(neizmirsti tos, kas) ciešanās*. No rīta meklēju to dziesmu grāmatā, neatradu. (36. dziesma *Gaismas Rītā*). Nesapratu, kas ir ciešanās. Ka tas nav S., kā ienāca prātā, skaidri sajutu. Lūdzu vispārīgi par cietējiem.

27. augustā

Lietus. Pēcpusdienā auksti (12 gr.) un spēcīga vētra, kas tagad vakarā norimusi. –

Pēc tam kad S. biju teikusi, ka “Aizputē it kā luteriskā draudze ir, bet patiesībā tās tomēr nav”, sapratu beidzot skaidri, ka tad arī nevaru būt draudzes locekle, kaut vai tikai formāli. Vakar rakstīju draudzes priekšniekam, ka izstājos. – Vēl pilnīgāka prieka un atvieglojuma sajūta.

Vakarā, kad biju gultā, lasīju drusku Ievas man kādreiz dāvāto Andy Arbuthnot grāmatu *Christian Prayer and Healing*. Bija atstāstīti dažādi gadījumi par Dieva dotām un tad uzklausītām lūgšanām ar secinājumu, ka, pilnīgi pakļaujoties Dieva gribai, jālūdz (un var lūgt) tā, kā Viņš norāda (94. lp.). Un kad vēlāk lūdzos, lai Dievs novāc visus šķēršļus, kas ir manī vai arī ārpus manis, un es varu lūgt pilnīgā saskaņā ar Viņa gribu par draudzi, pieredzēju brīnišķu atvērtību. Nevaru vairs pateikt, ko lūdzos un kā slavēju visvareno Dievu, bet tādu tiešumu, plašumu un majestātiskumu nebiju vēl pieredzējusi. Es neredzēju nekāda tēla, bet skaidri zināju, ka tālumā, tieši man priekšā ir pats Dievs. Jēzus, pilns mīlestības, stāvēja gandrīz man blakus, soli priekšā.

29. augustā

Vakar vakarā bija atnācis S. pajautāt par vācisko uzrakstu uz plāksnes, kas būs pie viņa paša veidotā krusta kapsētā kritušo vācu kareivju piemiņai. Pēc tam palika vēl brīdi. Tik ļoti bēdīgi, pilnīgi nekādu pārmaiņu, meklē manu labvēlību. – Man tas bija jāredz. – Sajūtu Tēva mierinājumu.

Šorīt sapnī atkal reiz pakoju mantas, jo bija jābrauc. – Brīnumaina priekšpusdiena. Nāk pilnīgi jauna sapratne par tālāko lietu virzību. Runāju ar Irēnu, daru darāmo, bet visu laiku garā skaidrojas norādījums par nākošo soli. Būs jārunā ar archibīskapu. Pamazām saprotu pilnībā par ko. Pēcpusdienā pārliecība nostiprinās. – Tagad, kad pati esmu atraisīta, tālākiem sasaistījumiem jāraisās. Vispirms jāatbrīvojas baznīcai un tās vadītājam. Rītu redzēšu tālāk. – Ievēroju 11. augustā rakstīto. Un dziesmu naktī (24. augustā), - ļaudis bez gana.

30. augustā

Drusku neparasta nakts. Manās krūtīs kaut kas atbrīvojas. Es vēl īsti neaptveŗu, kas viss ir mainījies. Pašreiz liekas, galva ir neparasti skaidra. Brīnums ir viss!

Pēcpusdienā nostiprinās vakar saprastais. Pirmdien gribu zvanīt uz Rīgu.

Nomācies – līst – auksti – iekurinu

1. septembrī

Zvanīju. Liekas tomēr, ka saruna ar archibīskapu būs tikai oktobrī iespējama. Tik labi ir zināt, ka visu dara Dievs.

3.septembrī

Piezvanīju atkal uz Rīgu, runāju ar sekretāri. Izrādās, ka personīga saruna ar baznīcas vadītāju nav iespējama.

Gribu mēģināt savus jautājumus un domas uzrakstīt, lai varētu skaidrāk redzēt. Vai ar visu saprasto un apjausto palikt mierā un gaidīt? Dievam ir visas iespējas, un Viņa prāts notiks. Tomēr Viņš darbojas caur cilvēkiem. Man būtu jāsaprot, kādā veidā tas var notikt ar mani. Nāca prātā raudzīties pēc iespējas ar kādu parunāt, jo smagums manī krājas. Vai tas varētu būt mācītājs Irbe, kas tagad ir Saldū? Pašreiz liekas, es varētu mēģināt viņam piezvanīt. Lūdzos Tēva apstiprinājuma. Manā nespēkā vienīgi Viņa spēks var palīdzēt.

4. septembrī

Priekšpusdienā Dievs pamazām dāvā izlūgto skaidrību. Nevaru vairs pateikt, ko īsti, bet lietas skaidrojas un nostiprinās, zūd šaubas un nedrošība par ejamo ceļu, mans es vēl drusku sarūk. Paldies Tēvam par to un visu! Pēcpusdienā piezvanu mācītājam Irbem. Viņš saka, ka labprāt mani uzklausītu. Esmu tik priecīga. Pirmdien pateikšot noteiktu laiku.

Naktis ir jau ļoti aukstas, pat salnas. Skaidrās dienās saule vēl silda.

8. septembrī

Ceturtdien, ja Dievs tā vēlēš, braukšu uz Saldū. Daudz kas ir vēl noskaidrojies, esmu tagad mierīga.

Pirms pāris dienām piezvanīja Jolanta, jautāja, vai es uzņemtos tulkot vāciski viņas rakstītus ziņojumus par notikumiem Aizputē Švarcenbekas avīzītei. Neuzņēmos.

Dakteris A. ir runājis ar viņu par mani un kapellu. Saprotu, ka arī viņam viss nebija vienkārši. – Viss, viss ir Tēva rokās. Arvien atkal varu tikai pateikties.

Mārtiņš Urdze bija rakstījis *Svētdienas Rītā* par problēmām un grūtībām Bībeles vārdu uztverē un sapratnē kristiešu vidū, galvenokārt par homoseksualitāti un sieviešu lomu dievkalpojumā un sabiedrībā (*Par Bībeles dievišķo inspirāciju*). Manī rosījās daudz domu un iebildumu,- un patiesībā visas šīs *grūtības* ir vienkāršas, ja varam paļauties uz to, ka Bībele ir Dieva vārds, tā tad patiesa, un Jēzus sūfītais Palīgs mums to māca saprast.

12. septembrī

Vakar biju Saldū pie mācītāja Irbes. Runāju. Īsti labi viss nebija, no viņa puses arī laika trūkums, bet viena otra lieta kļuva skaidrāka. – Īstā skaidrība ir tikai pie Tēva.

Lapas kokos jau krāsojas.

Paldies, mans Kungs, ka es esmu šeit, kur es esmu, jo taču Tu esi mani šurp vadījis. Irbes kungs jautāja, vai esmu viena, un domāja par kādu iespēju, kaut kur aizbraukt uz dievkalpojumu vai tamlīdzīgi. - Ja jau es pati ko meklētu, varētu, iespējams, atrast dzīvokli arī kur citur, nekas mani te netur. – Bet ko tad es tur darītu, ja Tu pats mani nebūtu turp aizvedis? – Tagad es arī redzu, cik nevajadzīgi ir bijuši mani kādreizējie ‘sapņojumi’ par dzīvošanu kaut kur citur.

17. septembrī

Tagad redzu atkal, lieku reizi, cik brīnišķi Dievs visu kārtu. Es domāju, ka šis laiks, kad it kā nekā nenotiek, man bija ļoti vajadzīgs. Un arī saruna ar mācītāju Irbi. Tik daudz lietām tikai tagad saskatu to īsto vietu un nozīmi. Viss sakārtojās, un manī ir tāds labs miers. Ja būs vēl kas jādara, tad Tēvs ļaus man to skaidri saprast. Tomēr šis laiks ir arī sava veida gatavošanās. – Vienmēr atkal tikai pateicība!

22. septembrī

Vakar tāds mazs pulciņš izbraucām līkumu pa Kurzemi. Vispirms bijām dievkalpojumā Skrundas baznīcā. Esmu priecīga un pateicīga par to. Mācītāja runu no kanceles gan diemžēl nevarēju sadzirdēt. Laiks bija ļoti jauks ceļā Kabile – Renda – Sabile – Kandava – Lestene. (Lestenes Brāļu kapus 27. septembrī atklās un iesvētīs.) Tikai vakarā pie Skrundas iebraucām spēcīgā negaisā. Zibens iespēra transformatorā ceļa malā taisni mums priekšā.

26. septembrī

Brīnumains laiks. Nevarēšu vārdos tvert.

Lai arī savādi var likties, gribu tomēr pieminēt: Mēneša sākumā man kājas stilbā iedzēla lapsene. Sākotnējais sārtums un sacietējums pamazām samazinājās. Pēc divām nedēļām izskatījās jau itin labi. Un pēkšņi kādu rītu atkal niezēšana un stiprs apsārtums. Sārtuma apjoms un veids mainījās, bet kādu brīdi tas bija ovāli iegarens ar gaišu josliņu vidū. Nevarēju neievērot, ka tas izskatā ļoti atgādināja pirms 10 gadiem pie debesīm redzēto parādību. (Vēlāk sārtums izplūda un naktī pilnīgi pazuda.)

Toreiz, 1993. gada 9. oktobra pievakarē (ap 18.30) izgāju no mājas īsai pastaigai. Ejot lūdzos. Atpakaļ nākot, iegriežoties mājas ceļā, redzēju pie debesīm ziemeļu pusē, ne sevišķi augstu virs apvāršņa sārta spožuma apņemtu gaišu stāvu, kas vertikālā stāvoklī pārvietojās no austrumiem uz rietumiem. Vēroju to, pati sev jautādama, vai tā ir īstenība, un brīdi aizvēru acis. Nekas nemainījās. Mēģināju saukt S., bet, kamēr viņš sadomāja kustēties, parādība rietumu pusē bija pazudusi aiz mājas un kokiem. –

Vakar nosūtīju vēstuli archibīskapam.

29. septembrī

Nekas nestāv uz vietas, lai gan vēl nav skaidri redzams, kas notiek. Viss ir Debesu Tēva rokās. – Kādu pēcpusdienu brīdi iesnaudos, atmodos un sapratu, ka bērniņš ir piedzimis. Un šorīt sapnī redzēju, vairāk gan zināju un dzirdēju, ka Jēzus ir pilsētā, jo pati nebiju gājusi skatīties. Bet Jēzus bija pilsētā un gāja pa kādu noteiktu ielu, daudz ļaužu ielenkts.

1. oktobrī

Pagājušā naktī jutos slikti. Domāju par to, kā sūdzēties Tēvam un ko lūgt, bija tāda nedrošība. Un tad bez īstas pārliecības teicu kā bērns, ka labprāt vēlētos aizmigt un gulēt. Tūliņ arī sapratu, kāpēc šī nedrošība: reiz atkal raudzījos uz savām vainām un ne uz Jēzu, kuŗa patvērumā viss cits zaudē nozīmi. Atcerējos arī, ka dienā biju ilgojusies pažēlošanas, lai nebūtu visu šo rūpju par mājsaimniecību, - ... *ne, ka mani žēlo, bet pašai žēlot tos, kas grūtībās.* – Paldies par atkārtoto mācību stundu!

Šodien sirds nopietni streikoja.

Vakarā, lasot *Latvijas Luterāni*, tālāks skatījums. Lutērs uzsvēris kādu nopietnu lietu: ja tēvs nenopeļ savu bērnu grēkus, tie kļūst par tēva grēkiem. Tas pats arī ar bīskapu.

8. oktobrī

Lapas krāsojas, auksti, bieži līst.

Pagājušā nakts bez miega, kaut kāda cīņa bija jāizcīna. Kad reiz brīdi biju iesnaudusies, savāds sapnis sakarā ar R. un S. . Es nezinu, kas īsti notiek, bet lietas notiek, un Tēvs zina un dara, un man ar to pietiek, jo iekļaujos viņa gribā.

Pēdējās dienās, slikti jūtoties, domāju, ka manu dienu skaits šeit drīz varētu būt piepildīts. Pēkšņi šorīt lozunga vārds: *Es nemiršu, bet dzīvošu un sludināšu Kunga darbus.* Es to nepārvērtēju, bet šis vārds tomēr bija atbilde uz manu vakarējo lūgšanu.

13. oktobrī

Lai arī tam nebūtu nekādas nozīmes, gribu tomēr vienkārši pierakstīt šā rīta sapni: - Ārija ar vēl kādu kundzi bija pie manis (nepazīstamā mājā) un rīkojās tā ļoti patstāvīgi. Es paliku malā. Likās, varbūt esmu kaut ko aizmirsusi. Mēģināju atcerēties, vai ir kāda sevišķa diena. Bija 14. marts, ar ko man nekas zināms nesaistījās. Pienāca ziedi, Ārija uz lieliem galdiem mājas priekšā tos kārtoja. Kad izgāju dārzā, redzēju tur saliktus solus un skolēnus ar dažiem skolotājiem, kas tur bija sapulcējušies. Viņi runāja par to, ko tālāk darīt, kur mācīties. Un tad es tādā sirsnības uzplūdā teicu, ka, nododot visu Dievam un viņu lūdzot, visas lietas noskaidrotos. Viena daļa tā kā novērsās, citi uzklausīja. Un kāda meitene jautāja, vai es par to esot domājusi, kad bijusi Apriķos baznīcā. Tūliņ nesapratu sakarību un kāpēc Apriķos, bet tad teicu, ka, ja es kur esmu un tur ir dievkalpojums, tad tajā piedalos. It kā bija nācis mudinājums pastāstīt vairāk par ceļu ar Dievu. Kad taisījies to darīt, visi cēlās, jo laiks bija iet. Tad gāju kopā ar vēl kādu kundzi pa celiņu atpakaļ uz māju. Galdi ar kārtojamiem ziediem bija projām, bet celiņš bija izklāts ar baltu audeklu. Vidū tam visā gaŗumā bija līkloču josla, kuŗu veidoja daudz tādu mazu sarkanu zvaigznīšu, kādas ir latvju rakstos, krustdūrieniem izšūtām (šajā gadījumā drukātām, kā to ievērojām). Un es teicu: *Es vēl nekad pa zvaigžņu celiņu neesmu gājusi.* Pēc tam kaut kā atkal biju dārzā un ieraudzīju, ka viena daļa skolēnu ir atgriezušies un sēž solos. Man nu būtu bijis jāsāk runāt, bet nāca atmošanās.

14. oktobrī

Naktī slavēju Dievu. Sapnis kļūst it kā saprotamāks, bet pieķerties es tam negribu. Dievam pieder katra diena, un viņš ir Kungs pār visu, arī pār katru manu soli.

Artis bija atnācis sveikt vēl mani vārda dienā. Un tad viņš jautāja, kā esmu nākusi pie ticības. Dievs deva būtisko pastāstīt.

Kaut kad sāku domāt par to, vai būtu varbūt vēl iespējams mazā pulciņā sākt lasīt un atklāt Dieva

vārdu, lai tad, kad būs iespēja sākt darboties draudzē, būtu jau labs sākums. Jautāju Tēvam, gaidu vēl skaidru atbildi.

Ir dabiski, ka tēvs (māte) dod bērnam to, kas tam ir vajadzīgs, tikko teica Pauls Kļaviņš radio, nav katru rītu no jauna, piemēram, jālūdz pēc brokastīm. Tā ir arī ar Tēvu debesīs. – Palikt patiesi viņa bērnam.

18. oktobrī

Tavā priekšā kalni nolīdzinās.

Tavā priekšā lejas piepildās.

Tavā priekšā saule izklāj celiņu.

Tavā priekšā zvaigznes paceļas augstu,

jo Tu piepildi telpu.

Tavā priekšā koki noliecas.

Tavā priekšā ziedu zvani skan Tavai slavai. –

Un mēs esam aicināti Tev sekot!

Bija jādomā par Mozu, kas apsolīto zemi gan redzēja, bet tur neiegāja. Arī es draudzē, kas būs, vairs neieiešu.

Man arī nekas vairs nav 'jāorganizē'. Kam būs jāatnāk, atnāks. Katrs viens un viss ir Tēva rokās.

Dievu iepazīt ar visu savu būtību, tā šodien teica mācītājs Alvis Sauka.

20. oktobrī

Sapnis šorīt atkal bija atbilde un uzmundrinājums. Bijām tā kā vilcienā. Domāju par to, ka jāsaģērbjas. Man blakus bija kāds bērns, kas man vispirms bija jāapģērbj, jo viņam bija pirmajam jāizkāpj. Manī visu laiku bija tāds nemiers un doma, nez vai pagūšu, un pašai man taču arī ir jāsatavojas. – Es bērnu saģērbu. Un tā bija arī mana pirmā doma, kad pamodos.

Ja jau sapņi – Ieva, šodien atnākusi, stāstīja par sapni, ko redzējusi Zina no Vasarsvētku draudzes: Dzīvoklī bijis kāds nepatīkama izskata punduris un tur dažādi rīkojies. Gribējuši dabūt viņu projām, bet šis tikai smīnējies, apsēdies, uzpūtījis liels un teicis: Ko gan jūs domājat, jūs taču dzīvojat grēkā. Te ir televīzija, neķītra lasāmviela, iedzeršanas, es te jūtos labi. Apmēram tā. Es domāju par Dieva lielo žēlastību, kas dažādā veidā var brīdināt un aicināt. Sirdsapziņas balss atgādina sevi sapnī. Lai Dievs palīdz ņemt to vērā.

Vērojot Ievas mācību ceļu, kaut kas kļūst skaidrāks arī man. Viņa tagad ir saskatījusi, ka tāda katra lūdzēja (diedelnieka) žēlošana neder (biju agrāk jau par to runājusi) un viņas reakcija ir ātra un liekas vienkārša. Saprotams visā ir Dieva dota gudrība, bet liels atvieglājums ir arī šejienes ļaužu sava veida 'nesamaitātība'. 'Rietumu cilvēku' uztveri un domāšanu lielā mērā nosaka iemācītais 'humānisms'. Atsevišķie principi it kā jau nav pretrunā ar Dieva vārdu, tiem tomēr trūkst asuma un tiešuma. – Katram ir savas tiesības. Kādas man ir tiesības kādam kaut ko teikt? Ja viņš tā domā, tā vēlas... – Patiesībā tas ir briesmīgi! Kā pa tumsu, kā pa miglu. Bez Dieva. Cik ilgi man ar tām paliekām bija jācīnās! Es skaidri sapratu, ka kaut kas nav labi, bet nevarēju šo 'kaut ko' īsti satvert. – Ja ne visi un ne visiem... – Jēzus saka: ...*tu seko man!*

23. oktobrī

Šorīt radio diskutēja par to, kāpēc nav iespējams ierobežot prostitūciju. Nevienam no četriem dalībniekiem tā nesaistījās ar grēka jēdzienu. Un patiesība ir arvien tā pati: mēs neapzināmies un negribam zināt, ka bez Dieva maldāmies tumsā. Mēģinām tumsu dzenāt šurpu turpu, bet nekā. Galu galā tā vēl tikai sabiezē un izplatās. – Lai gan gaisma ir tepat, rokas stiepiena attālumā.

25. oktobrī

No māc. Saukas uzrunas šodien: *Tikuši galā ar grēku, mēs tiekam galā ar Dievu. Tikuši galā ar Dievu, zaudējam pagātni un nākotni. Zaudējot tās, zaudēta ir arī tagadne.*

Vakar vakarā LKR diskusija par to, kas ir liktenis. Bija aicināti: kāds mācītājs, filozofs un rakstnieks Roberts Mūks, kāda Latvijas Universitātes asistente un kāda zīlniece. Pēdējā pilnīgi neiederējās. Tālberga kungs iedegās, diskusiju ļoti vienkāršoja un aizmirsa apustuļa Pāvila sacīto 1. vēstulē Korintiešiem 9, 19 ff. – Lai kādu iegūtu, ne atbaidītu.

Nāca prātā diskusija septembrī pirms balsošanas par iestāšanos ES. Tālberga kungs stingri turējās tikai pie *pret*. Un reiz atkal pierādījās, ka *pret* ir neauglīgs. Tas var varbūt īslaicīgi mobilizēt un vienot, bet lai kas augtu un veidotos, vajaga *par*.

26. oktobrī

Sarunājoties ar Ievu par draudzēm, pēkšņi sapratu, ka kaut kāda atjaunošanās vai vispār kaut kāda patstāvīga domāšana vai darbošanās šejienes luteriskajā draudzē nav iespējama, jo īstas draudzes nekad nav bijis, vienīgi zināms skaits baznīcā gājēju. Daļa tad nu tagad vienkārši vairs neiet. Labākajā gadījumā iet kaut kur citur.

3. novembrī

Aizpagājušo nakti lūgšanā jutu, ka drīkstu lūgt konkrēti, lai Kungs saka vārdu un gaisma top. (Man reizēm vēl šķiet, es nedrīkstu lūgt “par daudz”.) Tāds vieglums! – Un šorīt, kaut gan biju gulējusi, pamodos samocīta. Taisījos celties, kad pēkšņi biju atkal iekritusi snaudā un sapņoju: Runāju ar S. . Mēs bijām bijuši kādā mājā laukos. Sarunā tad jautāju, vai viņš domā pārcelties uz turieni pavisam. Atbilde bija jā. Pēc brīža S. teica, man būtu jāsamaksā par notikušo braucienu. Cik daudz? 35,- latī. Jā, un es atvēru maku un gribēju noskaitīt naudu. Bet, lai kā šķirstīju, tur bija tikai kādi veci papīri un fotogrāfijas. Lūdzu, lai S. pasniedz man kādu kārbīņu, kur arī vajadzēja būt naudai. Viņš to laipni darīja. Un tur atradu tikai vecas drāniņas un lupatiņas. Tā kā drusku apjuku, bet S. izslējās un ar mājienu ieaicināja istabā dažus cilvēkus. Tie klusi ienāca un apsēdās. Es viņus pazinu un biju tā kā drusku izbrīnījies, bet tagad vairs nezinu, kas tie bija. Un tad pēkšņi starp mani un viņiem radās siena. Brīdī nepatīkama sajūta, ka esmu viena ieslēgta, bet tad mierīgi teicu, ka šodien man naudas nav, bet rītu es palūgšu, lai man atnes no bankas, un samaksāšu. Cauri sienai it kā uztvēru arī piekrītošu atbildi. Atmos, un manī nebija nomāktības, bet gan miers un prieks.

Priekšpusdienā vēl jācinās. Kaut kad redzu pa logu S. darbojamies dārzā. Un tad man gan jau zināmais kļūst kaut kā sevišķi skaidrs. Cīņa nav pret cilvēku, bet gan tumsības varu. Un pamazām konkretizējas arī jau zināmā drošā pārliecība, ka tā plosās velti, jo ir jau uzvarēta. –

Vēlāk vēl kāds mēģinājums mani vājināt. Pie durvīm bija kāds zēns, kas mani jau agrāk “mocīja” ar saviem melu stāstiem, tādām savādām, it kā skaidrām, bet nedzīvām acīm, kas nekad nesamulst. Gribēja ienākt, jo vajagot kādam piezvanīt. Paliku pie atraidījuma. Pēc tam atkal tāds vieglums.

12. novembrī

Tikko uzrakstīju dažas rindas, kuŗas gribu nodot *Aizputes Avīzei*, kas sākas ar jautājumu *Vai Aizputē ir evaņģeliski luteriska draudze?* - Vakar *Kristīgajā Radio* dzirdēju runājam par Daniēla pastāvību lūgšanās. Naktī lūdzot, pieminēju arī draudzes lietu, bet sapratu, ka tur nav atbildes. Lūdsu tad, lai Tēvs, ja ir vēl kas, ko varu darīt, dāvā man to redzēt un saprast. Šodien, sakarā ar dienas vārdu, sākot lasīt Jesajas grāmatas 50 nodaļu, tūliņ ievēroju pirmos pantus. (...) *Kādēļ tur nebija neviena, kad es nācu? Kāpēc neviens neatbildēja, kad es saucu? Vai tad mana roka tiešām ir par īsu, ka tā nevarētu atsvabināt, un vai tad man nav spēka diezgan, lai glābtu?* – Vai ir kāds?

Sapratu, ka šo jautājumu varu izrunāt atklāti. –

22. novembrī

Klusas, pelēkas, lietainas dienas. – Starplaikā kādu dienu bija atnākusi Zigrīda Šmite, kas Aizputē rūpējas par neredzīgajiem. Varēju priecāties par viņas skaidro skatījumu uz notiekošo daudzējādā ziņā. Un svētdienā, kad Ieva un Edgars bija te, ienāca brīdi arī Linda, par kuŗu Ieva man bija daudz stāstījusi un kas ļoti dedzīgi darbojas Vasarsvētku draudzē. Sarunā arī es pati saskatīju skaidrāk, cik liela nozīme ir darbam draudzē, lai daudz locekļu kļūtu par darba rīkiem Dieva rokā. Tādā veidā būs vairāk paveicams nekā ar sarīkojumiem “pasaulei”. Zīmīgā kārtā tas arī apstiprinājās pirms dažām dienām dzirdētajā radio diskusijā, kuŗā piedalījās archibīskaps Vanags un trīs žurnālisti sakarā ar iecerēto padomi, ko ir ierosinājis archibīskaps un kas palīdzētu ar ieteikumiem televīzijas programmu veidotājiem. – Institucionāli šādi jautājumi mūsdienās nebūs risināmi. Visi esam vilcienā, kas drāžas nezin uz kurieni līdz Dievs to apturēs. Tikai būt mazam sāls graudam, iedegt vienu svecīti, un Dievs dara.

27. novembrī

Tikko piezvanīja *Aizputes Avīzes* redaktore, lai pateiktu, ka manu jautājumu nodevusi S. kungam, jo tikai viņš varot atbildēt. Esot solījis dot man atbildi. Daudz neskaidrojos. – Esmu šo lietu nodevusi Tēvam, viņš zina, kā ir labi. – Tikai atkal pierādījies, cik ciešs ir šis mūris (kā Zigrīda teica). Bet var arī būt, ka redaktore tiešām domāja, ka tas ir vienkāršs jautājums mācītājam, jo ir jau parasts tā, ka draudze = mācītājs.

29. novembrī

Arvien atkal varu tikai pateikties un priecāties par to, ka Tēvs visu vada un dara. Tā arī tagad ar šo domāto jautājumu laikrakstā. Viss ir tik ļoti labi. Šodien, kad ieskatījos tikko iznākušajā *Aizputes Avīzē*, skaidri redzēju, ka tas tur nepavisam neiederētos. Jau vakar sapratu, ka viss ir labi tā, kā tas ir. Un es tagad S. redzu citādā veidā. Mierīgi, vienkāršā laipnībā. Neko nesagaidīt un neko negribēt.

9. decembrī

Kādu dienu pasaule bija tik balta. Tagad sniegs atkal zūd. Šodien saņēmu sainīti no Elīzabetes. Droša zīme, ka Ziemsvētki tuvu.

Starplaikā biju nosūtījusi kādu vārdu *Svētdienas Rītam* par draudzes, dzīvā Dievnama, būtisko nozīmi, kā esmu to sapratusi. – Arvien atkal apstiprinās jau reizēm pieminētā atziņa, ka pirmais un būtiskais ir pilnīgā pašāvētībā iekļauties Dieva gribā: te es esmu (mēs esam), Tavs prāts lai notiek. Viss cits tiks savā laikā dots. Par to taisni nupat liecināja arī kāda jauna sieviete *Svētdienas Rītā*. Kad kritiskā brīdī lūgšana pēc palīdzības, Dievam pieskaŗoties, vērtās padevīgā *Tavs prāts lai notiek*, nāca risinājums. – Paldies, Tēvs, par šo liecību!

Par to, ka mums nav vienmēr jāpieņem un jāsamierinās ar pastāvošo stāvokli vai apstākļiem, pēdējā laikā bija sevišķi jādama sakarā ar bērnu namiem. Runas un diskusijas par tiem pašreiz ir aktuālas.

Patiesībā tāda vienkāršota nostāja, kas nesniedzas tālāk par to, ka šie bērni ir nošķirti, un mums par tiem jā rūpējas, ir briesmīga. It kā labi domātā apdāvināšana un iepriecināšana reizēm tikai to apstiprina. Aizejam un nodziedam kādu dziesmu, adām viņiem siltas zeķītes un cimdiņus. Ja ielūkotos, - varbūt viņi paši var dziedāt, sev un citiem par prieku? Tāpat arī adīt, saņemot palīdzību, kur tā nepieciešama. Būtu pašiem un vēl dāvanai otram. – Vai bērni vispār tur pieredz došanas un dāvināšanas prieku un svētību?

Šodien, pēc dienas Bībeles lasījuma, veidojās skatījums un sapratne par mūžību, ko varam redzēt kā apli (vainags), kuŗa centrā ir Dievs. Viss ir jau vienmēr bijis un tomēr mums katram ik dienas jauns, Kristus dots. Centripetālais un centrifugālais spēks. Līdzība ar saules sistēmu. Izvirzoties no apļa uz āru, zūdam tumsā un aukstumā, uz iekšu – sadegam. No tā pasargāt var vienīgi Kristus: atrast mūs arī tumsā un, ar viņu ejot uz gaismas pilnību, centru, likt sadegt visam nesvētajam mūsos, pašus aizvadot pie mērķa. Viss ir viena Radītāja veidots, viss saskan.

10. decembrī

Vakar pārdomātais par bērniem šodien atkal apstiprinājās radio diskusijas laikā sarunā ar bērnu un ģimenes ministru. Ir daudz grūtību arī sakarā ar adopciju. Arvien kaut kā paliek šī nošķirtība vai apzīmējums *bērnu nama bērns*, arī pēc adopcijas, un arī no iestāžu puses.

13. decembrī

Laukā, durvju priekšā, uzziedējusi baltā primula.

Mācītāja Saukas stāstījums šodien radio palīdzēja ar dažu domu tikt tālāk. *Ir dabīgi paklausīt Dievam*. Tik bieži ļaujām sevi samulsināt un rīkojamies citādi. Un laiku galā ir nācis Kristus un devis mums iespēju visu svešo nolikt un atstāt.

Vakar es mēģināju kādu vēstuli uzrakstīt. Vispirms Ievai uz Ameriku. Visu pēdējo laiku ‘cīnos’ ar to. Arvien kaut kā radās liela pretestība. Arī vakar. Beidzot tomēr nedaudz rindu uzrakstīju un nosūtīju. Vakarā rakstīju vēl Elīzabetei un priecājos, ka veicas. Kad bija pabeigusi, gribējama mainīt atstarpes, izdzēsu. Mierinājums nāca no Tēva. Vienkārši ieplūda manī un aizdzina smagumu.

19. decembrī

Pašreiz lasu Džeimsa Dobsona grāmatu *Zēnu audzināšana* (James Dobson *Bringing Up Boys*). Vietām man to grūti lasīt, jo tur skaidri parādās lielais posts, kuŗā dzīvojam.

Un tad es brīnos, kā mani zēni ir izauguši bez sevišķi lielām grūtībām, neraugoties uz sarežģīto ģimenisko situāciju. Saprotams, pirms 30 un vairāk gadiem apstākļi nebija tādi, kādi tie ir šodien, kad bezdievības sekas parādās visā savā kailumā, tomēr klupšanas iespēju bija ļoti daudz. Un tad saprotu arī, ka tā ir bijusi tikai un vienīgi Dieva lielā žēlastība.

25. decembrī

Ziemsvētki. Vakar vakarā klausījos dievkalpojumu no Rīgas doma. Archibīskaps sprediķī pieminēja cilvēku vēlmi sākt dzīvi vēlreiz no gala. Tad skaidrāk kā jebkad sapratu, ka to nepavisam

nevēlos. Tik brīnumlabi ir ar dzīvi tagad nonākt galā, Dieva žēlastības apņemtai. *Dievs labi dar', ko darīdams.*

Un šorīt arī tādā sevišķā skaidrībā redzēju, ka beidzot patiešām varu visu pilnībā nolikt un atstāt Tēva ziņā. Ja viņš reiz mani vada, tad tas var būt tikai par labu man, pilnīgi bez manām pūlēm. *Dievs, palīdzi man tev nepalīdzēt...* (O. Cakars).

2004. gads

2. janvārī

Viss kļūst vēl lēnāks. Kaut ko domāju, kaut ko saņemu, un tad ātri vien viss ir pagaisis. Svētki pagāja. Jauno gadu sagaidīju gultā. Brīdi visā skaidrībā varēju godāt Kungu.

Un tad sapratu, ka Kungs Jēzus Kristus mūs savās brūcēs ir dziedinājis, lai varam ieiet mūžīgā dzīvībā. Dziedinājis no nāves vainas. Tā ir jēga un saturs vārdiem Jesajas grāmatā. Vienkārši, tieši un skaidri. – Pavisam tuvu manā priekšā pavērās it kā šauri, augsti vārti uz gaismu. –

Jēzus Kristus, saprotams, daudzkārt atvieglo mums mūsu gājumu, - palīdz, pasargā un ārstē mūs savā lielajā žēlastībā, jo mūsu spēki ir vāji, bet Kristus upuris nedod mums nekādas tiesības (uz veselu miesu).

11. janvārī

Šķiet pamazām atgriezies pie šo piezīmju sākuma. Loks saslēdzas.

Kādu nakti lūgšanas laikā nāca apstiprinājums oktobrī sapņotajam: mani "skolēni" atgriezīsies. Tik liela ir Tēva mīlestība!

Kādu vakaru pārlasīju Dzintara Freimaņa grāmatu *Viļņi*. – Arī šeit pielikts punkts.

Sala laiks turpinās. Daugavā pie Pļaviņām ledus esot 2,5 m biezs.

13. janvārī

Saņēmis manu vakarējo e-vēstulīti, Miķuks šodien piezvanīja. Vai un kā vēl tiksimies, nezinām, bet viss ir Tēva rokās. Labi ir tikai tā, kā viņš to dāvā.

Kad šorīt lasīju Ilāra Plūmes rakstu *Pestīšanas mistērija* (LL), bija prieks par jau agrāk apjausto, ka Dieva trīsvienība ir nepieciešama mums, lai savu cilvēcisko priekšstatu robežās vispār varētu uztvert un saprast kaut ko no Dieva, kas citādi mums nekādi nav aptverams. Dievs ir un paliek viens un viss. – Nevajadzīgu jautājumu var būt bez gala.

21. janvārī

Sniegs, sals, un šodien saule.

Tik svētīgas ir šīs dienas. Pieredzu, ka Tēvs ne tikai par mani gādā, bet arī, cik saudzīgi viņš to dara. Apjausma, kas ir mīlestība. Brīnums.

28. janvārī

Šajās dienās pārlasīju vēl Paulas Jēger-Freimanis grāmatas pirms tās nosūtu Valsts archīvam.

Šodien, saprotams, uztveru lasīto citādi nekā pirms 30 gadiem, vismaz dažā niansē un secinājumā. Un kaut kad pēkšņi atkal sapratu jaunā skaidrībā, ka jau vienmēr manī ir bijusi tāda svešatnības sajūta, esmu slīdējusi no viena pieturas punkta uz nākošo, nekur nevarēdama noenkuroties. Varētu varbūt teikt: es nebiju īsti es. Vismaz pēc pirmajiem diviem gadu desmitiem tas kļuva jūtams.

Brīdi mēģināju iedomāties, kā būtu varējis būt citādi. Un sapratu, ka nekādi apstākļi nebūtu varējuši būtībā kaut ko mainīt. – Vienīgi Dievā ir mājas un piepildījums. Neko nepalīdz jautāt, kāpēc tas nāca tik vēlu. Katrs brīdis tagad lai ir pilns pateicības par šiem pēdējiem pārdesmit gadiem! Un par dāvanu apzinīgi un pilnīgi dabīgi izdzīvot savas dzīves noslēgumu, patiesu atgriešanos mājās.

11. februārī

Sniegs nokusa un atkal uzsniga. Viss mainās. Valdība bija, un nu tās vairs nav.

Rakstīju Baštika kungam sakarā ar domāto novēlējumu bērnu namu bērnu stāvokļa uzlabošanai, kad viņš vēl bija ministrs bērnu un ģimenes lietās. Un kad viņš laipnā kārtā atbrauca, lai lietu pārrunātu, viņš tāds vairs nebija. – Man bija prieks viņu sastapt! – Tikai mana gaita ar katru dienu palēninās, bet esmu drošā vadībā.

Kādu dienu sapratu, ka tumsas pašas par sevi nav. Mēs tā saucam gaismas trūkumu. Tagad par to domājot, redzu vēl vairāk. Tāpat ir arī ar citām lietām, kas saistās tieši ar Dievu. Jēzus ir teicis: *Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība*. Neceļa, nepatiesības, nāves pašas par sevi nav. Tā tad, ja mēģinām noliegt Dievu, mums jānonāk pie absolūtas nebūtības. – **Viss, kas ir, ir tikai tāpēc, ka Dievs ir !**

7. martā

Sniegs vēl turas. Klusums. Arī manī.

Tas bija pirms četrām dienām. Manī bija samilzis kāds jautājums. Lūdzu, nesaņēmu skaidru atbildi. Jautājumu sajutu kā spiedienu, likās, netikšu no tā vaļā. Nelikos mierā un pieprasīju atbildi. Saņēmu, un tajā brīdī biju priecīga. Vēlāk gan sapratu, ka jautājums tādā veidā nebija vajadzīgs. Šajā gadījumā būtisks gan vēl bija kas cits. Es pēkšņi sapratu arī, ka ar savu neatlaidību, paliekot pie noteiktā jautājuma, atbildi no Tēva esmu *izspiedusi*. Tas sāpēja, bet man vajadzēja to skaidri redzēt.

Un, liekas, arī jau 3. marta vakarā pēkšņi kaut kas mainījās manās krūtīs. Kopš tā laika jutos savā veidā labāk, it kā kaut kas atraisījās.

Sevišķa dāvana man bija šīvakara Kristīgā Radio dievkalpojuma pārraide no Lutera baznīcas Rīgā. Viss, viss ir vienīgi Dieva lielā, neaptveřamā žēlastība!

11. martā

Saules diena. Istabā smaržo man aizvakar dāvātie ziedi.

Kad runājām par gaismu, kas ir Dievs, un tumsu, kāds teica, ka lielas lietas met lielu ēnu. – Bet Dievs nemet ēnu, jo viņš pats ir gaisma, absolūtā gaisma, ja tā var teikt.

17. martā

Jauns stiprinājums un jauns apliecinājums. Pēc pāris it kā tukšām dienām atjaunota ticības pašāvēība

un paplašināts dzīvības loks. Šorīt vēlreiz “izsāpēju” vienpatību. Nav neviena pie kā vērsties, rast atbalsi un ceļa biedru. Daudz kas paliek neskaidrs, bet pilnīgi skaidrs ir, ka Kungs Jēzus man ir blakus un nekas nenotiek bez Viņa ziņas. Mācīties pilnīgu pašātvību un uzticību. – Dziesma šodien: *Jūs, domas, atstājiet šo dzīvi*

Es savu necienību jūtu, kad redzu Tavu laipnību.

Ar ko gan izpelnījies būtu šo mīlestību mūžīgu?

Ak Tēvs, es nepiederu sev, es piederu, Kungs, tikai Tev!

Citādi pateikta apustuļa Pāvila atziņa: *Tad nu nedzīvoju vairs es, bet Kristus manī.*

Aptvert to nevar, tikai ļauties. Pilnīgi visu palaist vaļā.

14. marts (sapnis 13. oktobrī) ir pagājis. Biju tomēr vairāk vai mazāk pieķērusies šim datumam. Šī rīta stiprinājums bija nozīmīgs. – .

Vakarā piezvanīja Mārtiņš Urdze, kam biju pāris vārdus rakstījusi. Viņš būtu ar mieru vajadzības gadījumā atbraukt un mani izvadīt.

Un tad nāca vēl arī kāds tulkojuma darbiņš, ko paveicu. Un Zīgrūna mani šad tad apciemo.

6. aprīlī

Pelēka diena. Spoži saulainas tās bija pagājušā nedēļā. Un skaidras naktis ar zvaigžņu mirgu, vakarzvaigzni mana loga priekšā.

Dienas paiet. Rakstīšana negrib padoties. – 19. martā uz pāris dienām bija atbraucis Miķuks ar Helēnu un Aleksi. Netikām daudz parunājuši par to, kas man bija domās krājijs; bija tomēr labi. Vienu dienu aizbraucām līdz Kuldīgai.

Viņš pavēlēja, un viss radās. Šos vārdus sevišķi ievēroju svētdien, lasot 33. psalmu. Domāju, varbūt šodien *pavēlēja* vietā varētu teikt *deva informāciju?*

Nupat rakstīju dakterim, kas nesen bija atnācis (pēc ilgas klusēšanas). – Un es redzēju, ka viņš pa meklēto un iesāko ceļu nevēlas tālāk iet, vainu it kā meklējot padomju laika kropļojumu sekās savas paaudzes cilvēkos. – Cita starpā rakstīju: “Man bija sāpīgi jāpieredz, ka viņam (*melu tēvam*) izdevās rafinētā veidā izlietot mani, vecu sievu, (kad pārāk biju pieķērusies idejai par draudzi un modrībā atslābusi), lai atbaidītu Jūs no gaismas.” – Savu nomaldīšanos neaizmirstu. – Gads būs jau pagājis kopš tā laika.

23. aprīlī

Narcises zied. Pamazām zaļums aizdzen ziemas pelēcību. – Tikko pārlasīju sava Jelgavas skolotāju institūta inspektora Ernesta Aistara grāmatu *Savā zemē*. Nemaz vairs neatcerējos saturu. Likās tagad ļoti interesanta. Latviešu cīniņš vācu baronu virskundzības un pārkrievošanas laikā 19. un 20. gadsimta mijā par savu zemes stūrīti un izglītību. Simts gadu. Man tas vēl ir kaut kā saprotams un tuvs, jaunajiem ļaudīm tagad sena, sveša pagātne.

Veltai un Mārtiņam ir doma jūnijā atbraukt arī pie manis. Manā šodienā un klusumā viss liekas tik tāls, bet Tēvs dod laiku un visu.

11. maijā

Bija dažas īsti vasarīgas dienas. Un nu ir viss tik zaļš, tik zaļš. Tulpes, ievas, forsitijas noziedējušas, arī jau dažādi krūmi. Ķirši pilnos ziedos, arī jau daļa ābeļu.

Dienas arvien vairāk ir kā brīnums. Lai arī esmu šad tad sagurusi, ir nesamaksājamas stundas, attīrīšana.

Mārtiņš bija dažas dienas te. Kopā aizbraucām uz Rīgu.

13. maijā

Pēdējā laikā vairākkārt ir ienākusi lielāka skaidrība dažādās lietās. Diemžēl tūliņ neuzrakstīju, esmu aizmirsusi. Šodien lūgšanas laikā drusku izbijos, jo man ienāca prātā vārdi: *Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsīt, tiem tie būs paturēti.* Esmu lūgusi dažiem cilvēkiem piedošanu un neesmu to skaidri saņēmusi. Lūdzu Tēvam skaidrību, un tā arī radās. – Pirms augšējā citāta ir vārdi: *Nemiet Svēto Garu* Sapratu, ka šie vārdi teikti par Dieva bērniem. Paldies!

Brīžiem šķiet, ka šajā fiziskā saguruma laikā ir mēģinājumi mani kavēt pievērsties būtiskām lietām. Jāizlūdzas spēks pastāvēt.

Vakar bija atnākusi Zīgrūna. Man palika skaisti ziedošu ķiršu un cidoniju zari. Apciemojuma beigās man iznāca pieminēt neiespējamību katram atsevišķi vai arī mazākās *brīvās* draudzēs pilnīgi izprast Bībeli un pēc tās dzīvot.

Šodien raidījumā Laika zīmes tas ļoti labi parādījās, piecu dažādu konfesiju pārstāvjiem sākot pārrunāt Atklāsmes grāmatu. Katrs ar savu skatījumu un sapratni viņi papildināja viens otru, parādījās teksta daudzveidība un dziļums.

19. maijā

Ich bin ein Sünder, du bist gerecht. Hier bei mir ist die Krankheit der Sünde, in dir aber ist die Fülle der Gerechtigkeit. Darum bleibe ich bei dir. Dir muss ich nicht geben; von dir kann ich nehmen.
Martin Luther

Es nupat vakar rakstīju bērniem: ... *mīlestībā bagātiem kļūt dodot.* Varētu jautāt, kur šī bagātība rodas. Tā ir Tēva dota, kas mūs mīl, un kam mums nekas nav jādod.

8. jūnijā

Pēc siltas un saulainas nedēļas šodien atnāca aukstums ar ļoti spēcīgu vēju, un debesis ir nomākušās. Veltiņa aizbrauca, vēl pāris dienas būs Rīgā. – Svētdien aizbraucu uz Sloku, biju dievkalpojumā. Ļoti, ļoti liels ir mans paldies par šo iespēju! –

Velta atbrauca uz Sloku no Rīgas, tur satikāmies. – Elziņas kapa vieta nav vairs nosakāma. – Mājup braucām apkārtceļu gar jūrmalu un caur Talsiem.

Drusku vēlāk:

6. jūnija dievkalpojumā Slokā sevišķā skaidrībā sapratu, ka ar Svētā Vakarēdiena vīnu Kristus man dāvā dzīvību.

Daudz esmu domājusi par Svēto Vakarēdienu. Tagad skaidrība ir lielāka. – Palikt burtiski un vienkārši pie tā, kas rakstos teikts. “Nemiet un dzeriet, tās ir manas asinis, par jums izlietas.” Asinīs ir dzīvība. Jēzus atdod savu dzīvību, lai mēs varētu dzīvot. Baudot Svēto Vakarēdienu, ēdot maizi un dzerot vīnu, pieminam viņa nāvi, pieņemam par jaunu un apliecinām “jauno derību viņa asinīs”. Noslēpums tas arvien paliks.

15. jūnijā

Manas vēstules, kuŗas ne bez grūtībām rakstīju Ievai uz Ameriku pēdējos mēnešos, viņa nav saņēmusi. Un šodien Ieva piezvanīja. – Pēc tam manī atkal bija šī īsti neizskaidrojamā aizsargāšanās un atraidījuma vajadzības sajūta. Lūdzu Tēvam skaidrību. Un tagad tā tiešām arī nāca:

Dažādība daudzējādā veidā, - vecumā, raksturā, telpiskā attālumā, dzīves apstākļos, ticības pieredzē, visā uztverē un domāšanā. Dievs mani arvien vēl atraisa brīnišķā veidā, saites irst. – Arvien vairāk ieiet Jēzus dāvātajā svabadībā.

17. jūnijā

Latvijas Luterānī izlasīju Margaritas *Kaina stāstu*. – Ieva gribēja zināt, kas ir *ļauns un labs*, jo ļaunā nepazīna. – Vēlāk, lasot par ļaunumu šodien, sapratu, ka cilvēks nevarēja iepazīt ļauno, tam nepakļaujoties. Vienīgi pilnīga uzticība un paklausība Dievam varēja no tā pasargāt.

Ir labi vēlēties zināt, ja lūdz un izmana Dieva doto robežu.

30. jūnijā

Pagaidām vēl pavēsa vasara. Zemes gatavojas. Ievai puķenes vēl zied. Man vāzē krāšņs pušķis.

Šodien radio mācītāju saruna par Ēzavu un Jēkabu. Pēc raidījuma man parādījās cits skatījums uz šiem notikumiem. Parasti mēs domājam līdzīgi Ēzavam: Jēkabs mani pievīla. Un tad vēlme atriebties. Tur klāt nāk vēl lasītāja pārdomas par to, ka Dievs jau tā bija nolēmis un citas iespējas nebija. Un tad vēl mātes palīdzība krāpšanā... Tomēr Ēzavam bija citas iespējas. Neviens viņu nespieda atteikties no savas pirmdzimtības. Ja nu tas ir darīts, tad jāuzņemas arī sekas, neraugoties uz to, kādā veidā tās parādās. Un ja zinām vai noprotam, ko Dievs iepriekš teicis, tad ir iespēja, paļāvībā palikt pilnīgā paklausībā viņam, šajā gadījumā Ēzavam kalpot jaunākajam brālim. – Un Rebeka varbūt gribēja tikai drusku Dievam piepalīdzēt, kā savulaik arī Zāra un – mēs reizēm tagad?

3. jūlijā

Bieži Dievu noliedz tāpēc, ka apjauš: Ja es atzīstu, ka Dievs ir, tad nekas nevar palikt pa vecam, manai domāšanai un dzīvei jāmainās. Tas ir grūti pieņemams. (Domu saklausīju mācītāja Saukas uzrunā.)

4. jūlijā

Pirms dažām dienām vakarā Tēvs man ļāva saprast, ka gara pacilātība, kas dod prieku un drošību par Dieva tuvumu un izraisa pateicību, arī var būt viltojums. (Ieraksts pag. gada 19. martā!)

7. jūlijā

Redzēju šodien savus kaimiņus “nežēlīgā” patiesības gaismā. Ne pirmo reiz, tomēr tagad mana attieksme un mans secinājums bija savādāks. Man te ir jāapstājas. Es vēl nezinu kā, bet tas parādīsies. Katrā ziņā es nevaru vienkārši redzēt, paskumt, palūgt un tad mēģināt iet tālāk. *Es nevaru sēdēt te “visā savā godībā”, priecāties par to, ka apkārt viss ir sakārtots un glīts, pa laikam sagaidīt kādu, ar ko celsmīgi sarunāties, un sagaidīt arī vēl lielas un būtiskas lietas notiekam.* Gluži tā domājusi vai darījusi es nekad neesmu, tomēr kaut kas no tā zemapziņā bija (un reizēm traucēja). – Kungs, kur un kā es varu palīdzēt šai “kapsētā”?

Pirms kādas nedēļas sapņoju: Biju braukusi ar laivu pa lieliem un dažādiem ūdeņiem. Viss bija bijis labi, bet otrā rītā es redzēju, ka laivas krastā vairs nav, - nebiju izvilksusi to pietiekami augstu uz sauszemes. Un es biju ļoti nelaimīga. – Kaut kā pietrūkst.

17. jūlijā

Rozes zied. Esmu ļoti nogurusi. Abi zēni rosās savās jaunajās mājās.

6. augustā

Beidzot īsta, silta vasara. – Bet nu ir tā, ka tā mani vēl jo vairāk gurdina.

Kas un kā notiek un ir izmanāms, nebūs izstāstāms, bet arvien lielāks brīnums ir viss. Burtiski pilnīga iekļaušanās Kunga žēlastībā, kad ne par ko nav vairs jārūpējas.

Naktī spēlēju Ziemsvētku dziesmu *In dolci jubilo*.

7. augustā

Šorīt, kad brīdi atkal mazu drusciņu sāpināja doma par atbalss trūkumu, pēkšņi sapratu, ka Dievs nekad nemēģina izpatikt. Biju reizē nobijusies un bezgalīgi priecīga, un pateicīga. Tas būtu briesmīgi, ja kaut kas notiktu manas patmīlības dēļ! – Paldies, paldies, ka ar Tēvu tas nevar notikt! – Kāda laime palikt Viņa patiesībā!

9. augustā

Izgāju paraudzīties varavīksnē. Un tad, pēc ļoti karstas nedēļas, nokrita dažas lietus lāses. Drusku vēlāk saule, kas bija jau noslīdējusi zem apvāršņa, apspīdēja mākoņu klaju augstu austrumu pusē. Istabu tajā pusē piepildīja sārta gaisma.

Paklausījos no kasetes *Ja mani ļaudis* raidījumu par 91.psalmu. Pēc dažiem Tālberga kunga jautājumiem priesteris Kravalis teica: *Paskatīsimies tagad kā kristīgi ļaudis*. Patiesi, daudz jautājumu ar vēlmi it kā visu saprast un izskaidrot īstenībā nepalīdz nevienam. Tā esmu to novērojusi arī citos raidījumos, piemēram, raidījumā *Lai nāk tava valstība*. Ticības patiesības, Dieva pieredzi nevar izskaidrot pasaulīgi. Atbildes tāpēc arī bieži ir samocītas un nepārlicina.

28. augustā

Zīgrūna bija atnākusi, un mēs kādu brīdi atkal nonācām pie Israēlas. Nepavisam nebijām viens prātis. Vēlāk lūdzu Tēvam skaidrību šajā lietā. Jau vakar doma likās skaidra, šodien īsti sapratu, ka tā bija jau atbilde. Vienkārši, kā viss Dieva gaismā: Nav jāgudro, kam, kad, kāpēc ir taisnība. Arī Dieva tautai ir tikai viens ceļš pie tēva (negribot *T* vietā iznāca krusts), par ko runā visa Bībele, - un

tas ir Jēzus Kristus, visa piepildījums. Bez Viņa visi maldāmie pasaules ceļi līkločos.

